

slag indvendt, at jeg, forsaavidt de angaae Kjøbenhavn, ikke ganske har undgaaet selv at komme ind paa det, som jeg har betegnet som principfridigt. Deri skal jeg tilveels give den høitagtede Minister Ret, men jeg har ogsaa i den Betænkning — jeg haaber, at man ikke vil kalde den særdeles vidtløftig — som jeg har givet til mine Endringsforslag, udtryffeligt udtalt, at det kun er tilnærmelsesviis, at man kommer det Principrigtige nær ved det Forslag, som jeg har stillet med Hensyn til Kjøbenhavn. Da imidlertid hverken Regjeringen eller hele det Udvalg, der har været nedsat i den paafølgende Sag paa Dagsordenen, hvad der vil kunne sees af dets Betænkning, har haft nogen Betænkelse ved at lade Udgifterne her i Kjøbenhavn udrede paa den foreslaaede, mindre principrigtige Maade, saa vilde det dog have været besynderligt, om jeg skulde have næret en saa om Forsorg for Kjøbenhavn, at jeg skulde have villet søge ogsaa for dens Vedkommende at tilveiebringe det i og for sig Principrigtige, medens Alle her vare enige om det Modsatte. Jeg har naturligen først og fremmest maattet henvende min Opmærksomhed paa, hvad der laa mig nærmest, Kjøbstæderne, og derefter paa Landet, og hvad den Ordning angaaer, som jeg har foreslaaet for Kjøbstæderne, da er der endnu ikke anført noget Punkt med Hensyn til hvilket jeg troer, at der kan gøres mig nogen Udbredelse for, at den ikke er fuldstændigt principrigtig. At det er det Principrigtige for Kjøbstædernes Vedkommende at tilveiebringe en indbyrdes Assurance mellem alle Grundeierne med Hensyn til den Skade, som forarsages paa deres Eiendomme ved eller i Anledning af Ildbrand, det forekommer i alt Fald mig at være saa klart som Noget. — Endelig kan jeg ikke Andet end endnu bestemt modsigge den høitærede Minister, forsaavidt som han gjorde gjældende, at der foreligger en Nødvendighed for netop i dette Tilfælde at ordne de forskjellige Forhold i By og paa Land paa en eensartet Maade, og at det i alt Fald vilde være meget betænkeligt ikke i dette Tilfælde at komme til en Ordning for Landets Vedkommende, medens dog den Ordning, der saaledes agtes tilveiebragt for Landets Vedkommende, endnu ikke fra nogen

Side er bleven paastaet i det Hele at være fuldkomment rigtig eller saa god, som man kunde ønske sig. Det er jo tværtimod blevet fremhævet, at man kun kommer til den, fordi man ikke i dette Tilfælde har kunnet overvinde de Vanskeligheder, der ere forbundne med at tilveiebringe en anden Ordning.

Formanden: Den ærede Taler begynde sit Foredrag med en Forudsætning eller Formodning, som jeg troer hellere maatte have været undladt; jeg skal anmode det ærede Afsatte Medlem (S. C. Jacobsen) om ikke at tage Hensyn dertil.

S. C. Jacobsen: Det er en Selvfølge, at jeg ikke har villet udtale nogen Dom ligeoverfor det ærede Medlem for 10de Kreds (Jessen), og jeg troer heller ikke, at jeg har brugt noget Udtryk, der tydede derpaa. Jeg har blot udtalt en Mening, hvad jeg troer, at man er berettiget til at udtale her i Salen, og jeg vil tilføie, at jeg ikke har viist det ærede Medlem for 10de Kreds den Uopmærksomhed ikke at motivere den. Jeg motiverede for min Mening ved at henvise til, hvad en anden æret Taler (Mourier-Petersen) nylig havde sagt, fordi jeg ikke holder af at gjentage omtrent ordret, hvad en Anden lige har sagt; det anseer jeg idetmindste for overflødigt. — Ligeoverfor den ærede Justitsminister maa det være mig tilladt at bemærke, at jeg ganske vist ikke troer, at Løsøre burde være undtaget fra Erstatning, naar det var Løsøre, der var af en saadan Natur, at det ikke kunde assureres. Det forekommer mig ogsaa, at det ligger saavel i selve Regjeringens Motiver som ogsaa i Udvalgets Uttringer i dets Betænkning, at enhver Skade, der foranlediges ved Slutningsforanstaltninger, og som ikke kan fordres erstattet af noget Assurancefællesskab, fordi Gjenstanden overhovedet ikke kan assureres, ikke bør falde paa den enkelte Mand, men bør erstattes ham ad anden Veie, og dette Princip synes mig da at maatte anvendes ligesaa vel paa Løsøre som paa faste Gjenstande. Iøvrigt har jeg derhos ogsaa nogen Tvivl om, at de Gjenstande, som jeg nævnte, kunne henregnes til Løsøre; jeg troer, at jeg nævnte Veie og Veie-